

wat kon men ook, meende zij, anders verwachten waar Bilderdijk van zich zelve verklaarde in staat te zijn een knecht, die een stoel wat scheef zette, het venster uit te werpen? Ook kostte het huishouden handen vol geld; het smolt tusschen zijn vingers weg; zij wist niet waar het bleef.

De beide heeren waren intusschen noodlottiger wijze bij de politiek aangeland, die Bilderdijk op eigenaardige wijze, als dichter en geschiedkundige, behandelde. „Ik zou”, sprak hij, „den erfstadhouder willen toevoegen:

„Spring twee getallen voort, zoo zijt gij wel genaamd.”

En toen de dokter, dit orakel niet terstond vattend, hem vragend aanstaarde, ging de ander voort: „Laat hij graaf Willem VII zijn in plaats van stadhouder Willem V, dan is het gezag van Oranje eerst op echt nationale grondslagen gevestigd. De zich noemende Oranjepartij is grootendeels niets, dan de oude Staatsgezinde, uit nood en zucht tot zelfbehoud naar Oranje gekeerd, en de stadhouder moet evenzeer tegen zijn dusgenaamde vrienden beschermd worden als tegen de hedendaagsche onverlaten, een apengebrouwsel welks breidelooze wil” „Wat hoor ik, mijnheer Bilderdijk, dat den Haag u zoo slecht bevalt?” liet zich hier mevrouw van Arken hooren. De dichter, ontevreden het hoofd schuddend, antwoordde: „Den Haag, mevrouw, is van alle plaatsen in Holland mij niet bekender dan de onbekendste. Ik had nooit gedacht mij hier bepaald neer te zetten, maar alleen de hofpraktijk te gaan leeren, doch toevloed van praktijk, en vooral begrip van nut te doen, heeft mij hier omtrent vijf jaren gehouden en de veelvuldige onaangenaamheden doen dragen van eene plaats, welke niets belangrijks voor mij heeft; waar de lucht mij zeer schadelijk is; waar, zooveel ik heb kunnen bemerken, smaak, geleerdheid, fraaie kunsten en gezond verstand onder de uitzonderingen behooren en waar ik noch vermaak, noch uitspanning te vinden weet. De wereld, waarin ik leef, is mijn huis en de omgang met mijn lieve eega, voor zooveel de veelvuldigheid mijner beroepszaken mij toelaat dien te genieten.”

„Gaan wij thans verder?” vroeg bedoelde lieve eega.

„De besluiten der dames” antwoordde haar echtgenoot galant „zijn mij zoovele geëerbiedigde wetten, en wee! die het waagt ze immer te schenden.” Meteen nam hij afscheid en ging verder, in zijn haast bijna de tienjarige Katharina Wilhelmina Schweickhardt omverlopend, welke de tentoonstelling bezocht in gezelschap van haar vader, den kunstschilder van dien naam, thans directeur der Haagsche teekenacademie *Pictura*, doch die weldra, door fraaie beloften heengetroond, naar Londen zou vertrekken om daar verder met de zijnen te verblijven. Mevrouw van Arken vond het jammer; Schweickhardt was bijzonder vaardig in het schilderen, op behangsels, van landschappen met zeer nauwkeurig geteekende koeien, paarden en schapen; zij zelve had er een van zijne hand in haar zaal, en het wekte steeds de algemeene bewondering.

Even bleef het echtpaar staan om de jongelui af te wachten, die een weinig achter waren. Daar kwamen zij aan, schaterend om een verhaal van Leentje Dekker, die zich de toegebrachte lachhulde, al had zij daartoe geheel onbewust aanleiding gegeven, genadig liet welgevallen. Zij had verteld van een